

A stylized illustration of a pumpkin on an orange background. The pumpkin is represented by two large, light-orange curved lines forming its shape. At the top left, there are dark green curly vines. At the top right, there is a large, dark green leaf with visible veins. The word "PUMPKIN" is written in large, white, bold, sans-serif capital letters across the middle of the pumpkin's body.

PUMPKIN

Martina Depešová

Martina Depešová

Pumpkin

Pumpkin

Text: Martina Depešová

ISBN 978-80-570-1158-3

Ďakujem, že si vo mňa veril.

1. kapitola

Mike

Zobudí ma búchanie na dvere. Kto si to dovoľil vyrušiť moju poobednú siestu?! Unavene sa posadím na gauči a šúcham si oči. Dnes, hoci neočakávam žiadnu návštevu, by som mal upratať. Pohľad na okolie ma trochu prekvapil. Akoby niekto chodil po mojom byte a rozhadzoval všetko, čo mu príde do cesty. Povzdychnem a pomaly sa naťahujem. Nechce sa mi upratovať, keď je také krásne sobotné popoludnie. Sú aj užitočnejšie veci. Hodím sa späť na gauč a zatvorím oči. Prečo som vlastne vstával? V tom si spomeniem na dôvod môjho prebudenia. Ktosi klopal. Opäť sa posadím, no tentoraz už s odhodlaním otvoriť dvere. Snád' tam ten niekto stále stojí.

Vstávam spolu s ovládačom a zapínam televíziu ako kulisu. Prekračujem hromadu, ešte nie celkom špinavých, vecí na podlahe a dostávam sa, už o čosi svižnejšie, ku dverám. Cez priezor nazriem von. Chodba je prázdna. Možno sa návštevník vzdal a ušiel! Napriek všetkému ma udivuje, že za nimi nik nestojí. Žeby si niekto robil žarty? Nie je vtipné budiť slušných ľudí uprostred dňa nedbalým klopaním. Ak chytím toho, kto to bol, nakopem ho do riti, a to bez pardonu. Podráždene otvorím dvere a obzerám chodbu pred bytom. Je, ako som správne predpokladal, prázdna. Pohľadom zavadím o papier na zemi. Pri bližšom skúmaní zisťujem, že je to obálka. Na poštu je však už neskoro a poštár predsa nechodí až ku dverám! Zdvihnem ju a zabuchnem za sebou. Prevraciam snehobielu obálku v rukách a prechádzam do malej kuchyne. Na

obálke chýba spiatočná adresa, rovnako aj známka, a dokonca aj celá moja adresa. Jediné, čo na nej svieti, je moje krstné meno. Zaujíma ma, kto v dnešnej dobe ešte píše listy, hlavne takéto záhadné... Nie je jednoduchšie poslať mail alebo len krátku SMS?

Poobzerám sa po kuchyni. V dreze je niekoľko tanierov a všade rozhádzané rôzne kuchynské náčinie. Upratovanie naozaj nie je moja silná stránka, a preto je mojím častým problémom nájsť nielen miesto, ale aj nástroje na obed či večeru. Prehrabávam šuplíky v snahe nájsť aspoň nejaký čistý nôž na otvorenie obálky, ale, ako je už zvykom, nedarí sa mi. V poslednom z nich nachádzam prvý, a hádam jediný, čistý príbor v byte – vidličku. Jedným jej hrotom opatrne prepichujem hranu obálky. Nevieť čo ma čaká vo vnútri, a hlavne preto som taký opatrný. Čo ak to je niečo dôležité? Odložím svoj zvláštny otvárač na listy a nazriem dnu. Je tam iba list. Vytiahnem preložený kus papiera a obálku hodím na linku. Horím zvedavosťou, no napriek tomu sa najskôr presuniem späť do obývačky, na gauč. Cestou prevraciam list, ale otvoriť sa ho odhodlám až posediačky. Prvé čo si všímam je úhl'adný, mne neznámy rukopis. Pretriem si oči a žmúrim na písmená. Už dávno by som mal nosiť tie hlúpe okuliare, ale neviem si na ne zvyknúť. Tentoraz po nich však musím siahnúť. Sú, ako vždy, vedľa ovládača na sklenenom stolíku. Ak by mi niekto náhodou napísal list.

Drahý Mike, keďže sa poznáme už celkom dlhý čas, považujem za svoju povinnosť oznámiť ti, že odchádzam. Vieš ako neznášam lúčenia, a aj preto ti píšem tieto riadky. Maj sa dobre, Mouse. Nehľadaj ma. Tvoja Pumpkin.

Krátky list ma prekvapí. Pumpkin... myslel som, že ju poznám a pri tom som ani netušil, že má záľubu v písaní listov. Ale to, že zmizne zo dňa na deň,

by k nej sedelo perfektne... Lenže prečo sama? Ach Pumpkin, čo si to zase vymyslela za hlúposť?

List poskladám a položím spolu s okuliarmi späť na stolík. Pohľad mi zastane na rámičku s fotkou v obývačkovej stene. Sme na nej s Pumpkin. Je to zvláštna dievča, presne si pamätám deň, kedy sme sa spoznali. Tá fotka je práve z toho večera. Sedel som v bare, pohrúžený v zúfalých myšlienkach z rozchodu, keď tu zrazu...

*

„Čo tak smutne, fešáček?“ ozve sa za mnou a na ramene mi pristane ruka. Unavene, nie veľmi ochotne sa otočím. Stojí tam nejaké dievča. Blondína, samozrejme s dokonalým make-upom, si prehodí prameň vlasov dozadu.

„To má byť akože zvodné?“ otrávene odpoviem a strasiem jej ruku z ramena. Nemám chuť na povrchné, egoistické ženy, ktoré sa snažia za každú cenu zaujať. Jedna taká ma práve odkopla a s ďalšou si už začínať nebudem.

„Chrapúň!“ zamrčí nespokojná sliepočka a odklopká so svojimi vysokánskymi opätkami, v ktorých nevie ani poriadne stáť, preč.

„Nepotkni sa!“ zakričím za ňou s úškrnom a vrátim sa k poháriku na bare. Dnes nechcem nič iné, ako sa poriadne opiť a zabudnúť na všetky vymalované sliedky v mojom živote. Pri poslednom dúšku si na susednú stoličku prisadne dievča. Kútikom oka ju pozorujem. Má kučeravé ryšavé vlasy, pripomínajúce svojou hustotou skôr leviu hrivu, ako vlasy, a to je vlastne jediné, čo na nej viem rozoznať.

„Fľašu vodky,“ zamáva rukou na barmana a oprie sa na vysokej barovej stoličke dozadu. Zvedavosť mi nedovolí neobzrieť si ju poriadne. Tvár má okrúhlu, posiatu pehami, s celkom estetickým nosom a veľkými zelenými

očami. Nie je nalíčená. Takže to nebude jedna z tých slielok... A čím viac sa na ňu dívam, tým viac krásna mi príde.

„Nejaký problém?“ obráti sa ku mne s nadvihnutým obočím a prázdny pohárom v ruke.

„Nie, nie,“ obranne zdvihnem ruky a vrátim sa k svojmu, tiež prázdny pohárik, „hej,“ zamávam na barmana, ale skôr ako si to stihne všimnúť, mi ryšavé pehavé dievča naleje do pohára vodku. Vďačne sa usmejem a hodím do seba tak potrebný nápoj.

„Čo ťa sem privádza?“ spýtam sa a otočím sa k ryšavke.

„To isté, čo teba,“ odpovedá a obráti pohárik do seba, „alkohol.“ Prižmúrim oči a skúmam ju. Slabo sa usmeje a doleje nám ďalšiu dávku.

„Mňa sem dohnala...hmm zmarená pseudoláska,“ zasmejem sa.

„To je vážny problém... Tak na pseudolásku!“ štrngne svojim pohárom o môj a opäť ho obráti do seba. Urobím to isté a znovu ju pozorne sledujem.

„Čo, okrem alkoholu, ťa sem priviedlo?“

„Ako vieš, že sem nechodím každý večer, len tak, lebo mám chuť?“ podozrievavo sa oprie laktom o drevený bar.

„Pretože ja sem chodím každý večer, len tak,“ odpovedám pohotovo. Rozosmeje sa. Má prenikavý, hlasný smiech, ktorý ma núti smiať s ňou.

„Tak potom sa musím už len priznať, čo?“ so smiechom sa pýta.

„Iná možnosť nie je,“ opäť sa napijem a čakám, čo sem priviedlo toto stvorenie.

„Život je sviňa,“ odpovie a úsmev vystrieda znechutenie, ktoré okamžite zapíše ďalším pohárikom, „zomrel mi... pes, jediný priateľ.“

„To musel byť skvelý pes,“ odpovedám zamyslene. Vždy som chcel psa, ale nikdy nebol čas si nejakého zadovážiť. A možno to je tak dobre, aspoň nebudem musieť smútiť.

„Bol to ten najlepší pes,“ povzdychne do poloprázdného pohára. Z fľaše už ubudla takmer polovica. Bojím sa, že keď sa vyprázdni celá, ryšavka zase zmizne.

„Vždy som chcel psa,“ povzdychnem, „ale rodičia mi ho nedovolili...“

„Vždy som chcela rodičov,“ preruší ma s úškrnom.

„A kde ich máš?“ pýtam sa bez rozmyslu. Nebyť pripitý, zrejme túto otázku nikdy nepoložím, ale s narastajúcou hladinou alkoholu v krvi, sa moja slušnosť znižuje.

„Otec zdrhol, nedivím sa, a mama sa pred pár rokmi prepila až do hrobu. Na šťastné detstvo!“ zdvihne pohár nad sklonenú hlavu a opäť ho naleje do seba.

„Na šťastné detstvo,“ zopakujem a tiež sa napijem, „ako sa vlastne voláš?“ skrsne mi v hlave náhle.

„Hmm...Pumpkin,“ odpovie a dolieva nám.

„Pumpkin?“ udivene zopakujem.

„Pumpkin.“

„Teší ma, Pumpkin, ja som Mike,“ zdvihnem svoj pohárik.

„Teší ma, Mike,“ usmeje sa na mňa spoza jej bláznivých kučier.

„A prečo Pumpkin?“ pýtam sa, kým ona pije. Odpoveďou mi je pohodenie jej neposlušnými vlasmi.

„Jasné! Ako tekvička.“ Popíjanie s Pumpkin je oveľa zábavnejšie a aj príjemnejšie, ako osamote. A to som myslel, že dnes chcem byť sám.

„Hop, dochádza nám alkohol,“ skonštatuje, keď vyleje poslednú dávku do svojho pohára.

„Môžeme objednať ďalšiu fľašu,“ navrhujem a pozorujem ju, ako dopíja posledné kvapky.

„Alebo je čas ísť,“ podoprie sa o bar a, nie veľmi obratne, sa zosadí zo stoličky, „hoplá, trochu sa mi krúti hlava,“ zasmeje sa a upraví si rozstrapatené vlasy.

„Maj sa Mike, vidíme sa nabudúce,“ zamáva mi a nemotorne sa tacká ku dverám. V tom mi dôjde, že ju nemôžem nechať len tak odísť. Musím získať aspoň jej číslo. Zošuchnem sa zo stoličky a zapotácam sa. Ani som si neuvedomil, že som tak veľa vypil. S točiacim sa svetom naokolo a jemne rozmazaným videním, sa snažím zaostriť na ryšavé kľbko vlasov pri dverách.

„Počkaj,“ zakričím za ňou a snažím sa ju dobehnúť. Je rýchla, mrška. Tackám sa popri bare plnom ľudí, viac či menej opitých, a pred sebou stále vidím jej ryšavú hrivu. To mi však dlho nevydrží, a tak ju už po prvom zakopnutí strácam. Pomaly, veľmi pomaly sa dostávam ku dverám. Snáď ju nájdem niekde vonku. Za dverami na mňa čaká tmavá noc. Na leto je nezvyčajne chladno. Potáčam sa vpred a pátram po ryšavej hlave. Kam len mohla zmiznúť? Možno sa mi napokon len prisnila. Zaspal som na bare a teraz sa tu potáčam za neexistujúcou osobou. Blbosť, nie som predsa na mol, musí tu niekde byť.

„Pumpkin!“ zakričím do tmavej, slabo osvetlenej a stále trochu rozmazanej ulice.

„Za tebou,“ ozve sa so smiechom známy hlas. Až príliš rýchlo sa otočím, a tak, skôr ako stihnem zaostriť, padám niekam do prázdna. Zachráni ma stena tesne za mnou.

„Nemáš teda veľkú výdrž,“ smeje sa ryšavka predo mnou.

„To...sa ti len zdá, si opitá,“ zasmejem sa tiež a zbieram sa na nohy.

„Chceš odprevadiť?“ pýta sa ma potichu.

„Chcem tvoje číslo,“ odpovedám pohotovo. Pumpkin sa oprie o stenu, ktorá sa len pred chvíľou stala mojou záchranou a pozoruje ma. Zaujímavé, ako inak vyzerá vo svetle nočných lúčov. Jej vlasy sú ako zázrak. Som rád, že môžem poznať ich majiteľku. Opatrne sa dotknem prameňa jej vlasov. Je taký hebký...

„Daj mobil,“ povie a vyslobodí si vlasy z mojich prstov. Bez námietok vytiahnem telefón a podám jej ho. Pri odomknutí obrazovky jej tvár ožiari silné svetlo. Zamračí sa a žmúri na displej. Jej tvár je zvláštna, keď sa mračí. Niečo v rýchlosti naťuká a podá mi ho späť. Okamžite pátram po tom, čo robila v mojom mobile. Našťastie, ako som správne predpokladal, mi len napísala číslo.

„Úsmev,“ poviem a pokúšam sa ju odfotiť.

„Na to zabudni,“ vykláza mi zo záberu. Je prekvapivo rýchla.

*

Na ten večer snáď nikdy nezabudnem. Už vtedy som vedel, že s ňou prežijem veľa dobrodružstiev a nemýlil som sa. Toľko večerov sme strávili v rovnakom bare, s rovnakou fľašou. A hoci nie vždy boli len veselé témy, vždy bolo veselo, a práve preto sa Pumpkin stala mojou najlepšou priateľkou. Pomaly, šuchtavo prejdem k ďalším fotkám na poličkách. Zvláštne, až teraz si uvedomujem, že mám len jednu jedinú jej fotografiu, na ktorej nie som ja. Ach Pumpkin, ty malá potvorka.

Vezmem do rúk obrázky v sivom kovovom rámečku. Pumpkin sedí na vysokej barovej stoličke, v slabom svetle známeho baru, v jej obľúbených sivých džínkach a veľkom modrom svetri s pridlhými rukávmi. Opiera sa laktami o barový pult. Hlavu mám sklonenú, v pravej ruke pohárik.

Takto si ju pamätám vždy, keď bola smutná. Dlhé ryšavé husté kučery jej zakaždým starostlivo zakrývali tvár, keď chcela byť neviditeľná. Vždy vedela prečo tak veľmi potrebuje svoje nezameniteľné vlasy. Možno aj preto ich tak nerada strihá. Ten večer si pamätám ako včera. Bolo krátko pred jedenástou, pomaly som zaspával pri telke, vôbec som nemal v pláne niekam ísť. Chcel som len leňošiť na gauči. Moje plány však prerušilo zvonenie mobilu.

*

„Halo?“ zdvihnem a načúvam.

„To som ja, potrebujem... prosím príd', nechcem piť sama,“ a zloží. Pumpkin mi nevolá často s takýmto zúfalým tónom. Je mi jasné, že sa niečo deje, len nie to, aké vážne to bude. Okamžite sa zbieram z gauča a hľadám čisté oblečenie. V jednej z kôpok na zemi nachádzam viac-menej čisté rifle, ale tričko akosi nájsť neviem. Možno je čas prehrabať skriňu. Už dlho som tam nebol, väčšinou sa dokážem vhodne obliecť z oblečenia rozhádzaného po okolí. Odsuniem posuvné dvere a pozorujem zopár vecí v skrini. Tak predsa! V rohu si všimnem sivé tričko, o ktorého existencii som ani netušil. Natiahnem ho na seba a rýchlo beriem kľúče, mobil a, samozrejme, peňaženku.

O par minút už vchádzam do baru. Celou cestou som nemyslel na nič iné, len na to, čo sa vlastne deje. V tmavom svetle nočného baru pátram po známej siluete. Sedí tam. V kúte, ako vždy, pri bare s fľašou vodky. Pomaly sa predieram cez plnú miestnosť až k Pumpkin. Nebýva tu tak plno... Konečne si prisadnem. Bez slova. Netreba nič hovoriť. Netrápi ma čo sa stalo. Jediné čo chcem, keď ju tu takto vidím, je vrátiť jej úsmev na tvár. Ticho mi podá pohár, ktorý držala v ruke. Je plný. Žeby nepila ešte nič? Rýchlo vypijem jeho

obsah a pohár posuniem pred ňu. Ohnivá voda mi steká dolu hrdlom. Táto chuť mi pripomína večery s Pumpkin. Pred tým, ako som ju spoznal, som nikdy vodku nepil. Nepovažoval som ju za dôstojný alkohol, ale s Pumpkin je všetko iné.

Pozrie na pohárik pred sebou. Pohľadavo odfrkne a chrptom ruky ho zhodi z baru na zem. S veľkým rachotom sa roztriešti na malé kúsky. Zdvihnem ruku, aby som upokojil nepríjemne zazerajúceho barmana a obrátim sa k Pumpkin. Znechutene vezme fľašu a plnými dúškami pije.

„Zomrela mi starká,“ povie ticho. Náhle mi zovrie hrdlo. Netušil som, že má nejakú rodinu. Nikdy o nej nehovorila.

„To...to je mi ľúto,“ ticho zašomrem. Nie som typ človeka, ktorý vie čo, a kedy povedať. Som dobrý poslucháč, no nemám žiadny zmysel pre radu.

„Nie je. Nevieš aké to je. Máš rodinu, máš skvelý život... a ja mám len túto fľašu,“ mumle nie veľmi triezvo a na dôvažok sa opäť poriadne napije. Udivuje ma, ako rýchlo mizne veľká časť obsahu v jej útlom tele.

„Povedz mi, Mike, poznal si moju starkú?“ pýta sa už zjavne opitá. Len krútim hlavou a s úškrnom na ňu pozerám. Nepotrebovala partáka na pitie. Potrebovala sa vyrozprávať a ja budem veľmi rád jej bútl'avá v'fba.

„Bola to...skvelá žena,“ namáhavo rozpráva a pije ďalšiu dávku alkoholu, „mala ma rada. Neuveríš, ale niekto taký sa našiel. Starala sa o mňa keď... matka,“ slovo matka vysloví s takým odporom, až začínam nenávidieť tú ženu, „slopala a potom spala niekde... bohviekde. Ona bola jediná dobrá žena v mojom živote. A teraz je preč. Chápeš? Je navždy preč. Ostala som úplne sama. Ja... neviem čo budem robiť. Chápeš ma? Určite áno, si múdry, aj keď sa tváriš ako hlupák. Poznám ťa, Mike,“ ukáže na mňa roztraseným prstom, „ja ťa poznám chlapče. Ale dobre, nebudeme plakať. Je krásny večer, poďme

sa baviť!“ Určite je opitá. Ledva sedí na stoličke, jazyk sa jej pletie, fľaša je skoro prázdna.

„Aj starká sa rada bavila. Bola taká veselá. Budeš mi chýbať, babi, na tvoje zdravie!“ Zdvihne fľašu a so zaklonenou hlavou naleje do seba zbytok vodky.

„Určite je na lepšom mieste,“ pokúšam sa ju utešiť. Nie som v tom dobrý, vidno to aj na jej posmešnom pohľade. Skloním hlavu. Nevieť ako ju utešiť, nie som typ na pomoc, som človek čo sa radšej opije a zabudne. Aj Pumpkin je taká. Pije vždy len preto, aby zabudla. A teraz pije viac ako bežne. Je to vážne.

„Pche, na lepšom mieste!“ nespokojne na mňa pozrie nie veľmi prítomným pohľadom, „neverím v nebo. Nebo je len výmysel, aby sme boli dobrí, aby sme poslúchali ich rady. Život je na nič, väznia nás pravidlami, zákazmi a podmienkami, a potom nás nechajú zdochnúť,“ pokračuje so znechuteným výrazom v tvári a prázdnu fľašou v ruke.

„Život je na nič. Nezmysel. Len sa trápime, reveme, slopeme a hučíme, aby nás niekto mohol ponížiť, dokopať, keď sme na zemi, a potom to ten posratý život zaklincuje tým, že nás zabije. Načo to je všetko dobré? Načo tu sedíme, keď aj tak budeme zajtra mŕtvi?!“ nahnevane tresne prázdnu fľašu na stôl, „všetci v tomto bare nakoniec zdochnú ako potkany a zabudne sa na nich. O pár rokov si nespomenú ani ich deti, že žili. Tak načo je táto mizerná skúsenosť dobrá?“ Nemotorne zosadne zo stoličky a rukou sa podoprie o moje rameno: „Počujete?“ zakričí smerom k mase ľudí za nami, „všetci raz zdochnete, nesnažte sa žiť, aj tak raz umriete a všetko čo máte vám bude na nič. Život vás skopne na zem a donúti pozerat' ako vám uniká šťastie pomedzi prsty. A ja padám,“ otočí sa chrbtom k ľuďom, väčšinou nechápavo pozerajúcim, a zdvihne svoje šľapky hodené nedbalo pod stoličkou. Takmer pri tom spadne. Naozaj nie je triezva.

„Žite si svoju smrť. Ja to nepotrebujem,“ ukončí svoj monológ a kráča preč. Okamžite vyštartujem za ňou. Nevieť čo sa jej odohráva v hlave, ale samú ju v takomto stave ísť nenechám. Predieram sa hromadou ľudí, ktorí už zabudli na jej výstup a ďalej pokračujú v bezvýznamných rozhovoroch. Pumpkin trieli čo najrýchlejšie k dverám. Márne sa ju snažím dobehnúť. Keď sa konečne dostanem von, nikde ju nevidím. Bojím sa o ňu.

„Pumpkin!“ zakričím do prázdnej nočnej ulice. Vedľa baru je malé, prázdne parkovisko, s jediným autom a vysokou lampou, rovnakou, aké lemujú celú ulicu. No Pumpkin nikde nevidím. Rozbehnem sa cez parkovisko k ceste.

„Pumpkin!“ zakričím znovu a hľadám známe kučery. Tam je. Ide k mostu. Bože Pumpkin, čo to stváraš?! Bežím jej smerom. Kráča pomaly, s topánkami v ruke, bosá, popri zábradlí mosta. Hlavu má sklonenú, plecيا zhrbené. Vidno, že nie je v dobrom rozpoložení. Ryšavé vlasy jej vejú v slabom letnom vánku. Zvláštne, ako zraniteľne razom pôsobí. Nikdy som ju takú nevidel. Nevieť, čo všetko prežila, zrejme však veľa dobrého nie. Ako málo o nej vlastne viem. Ani neviem ako sa volá. Pri tejto myšlienke sa musím usmiať. Tak dlho ju poznám a pritom netuším ako sa volá. Musím sa jej na to spýtať.

Napriek tomu, že Pumpkin kráča pomaly, stále som príliš ďaleko aj keď bežím. I keď pravdou je, že nie som športovec, a už vôbec nie bežec. Spomalím na rýchlu chôdzu, ale stále ju uprene pozorujem. Zastavila. Vydýchnem si a znovu trochu spomalím, ale keď si všimnem, že prekračuje zábranu mosta nemôžem robiť nič, len znovu bežať a dúfať, že nechce urobiť nejakú hlúposť.

„Pumpkin?“ opatrne sa opýtam a nakloním sa cez zábradlie, aby som na ňu lepšie videl. Sedí na chladnom kove, nohy má skrčené pod sebou a rukami sa pevne drží. Nakláňa sa dolu.

„Nejdem skočiť, neboj,“ s úškrnom povie.

„To som rád,“ usmejem sa a odhrniem jej vlasy z tvare. Ach tie jej vlasy, vždy vedia ako ju dokonale skryť. Plakala. Nikdy som ju nevidel plakať. Napriek všetkým zlým témam, ktoré sme rozoberali, nikdy neplakala. A teraz tu sedí, nad riekou a plače.

„Chcel by som ju poznať,“ poviem keď trhnutím hlavy opäť zakryje svoju tvár.

„Koho?“ ozve sa ticho.

„Tvoju starú mamu,“ odpovedám s úsmevom.

„Už je neskoro...“

„Ja viem,“ zatiahnem ticho a jemne ju chytím za ruku, ktorou pevne zvierá zábradlie. Prehodím si ju cez plecia a skôr než stihne namietnuť ju vezmem na ruky.

„Nerob hovadiny,“ smeje sa a snaží sa dostať z môjho zovretia.

„Kľud, len si ťa otáčam,“ posadím ju späť na zábradlie, no tento raz chrptom k vode. Konečne vidím na jej tvári úsmev. Prehrabne si strapaté vlasy a veselo na mňa pozerá.

„Si dobrý kamoš,“ s úsmevom prehovorí a zoskočí na zem. Až teraz si všímam, že topánky má stále v ruke. Nakloní sa ku mne a zašepká: „Ale teraz je čas ísť domov.“ Usmejem sa na ňu. Som rád že sa trochu upokojila. Pumpkin pomaly kráča po moste späť a hoci bývam na opačnom konci, vykročím za ňou.

„Ako sa vlastne voláš naozaj?“ spýtam sa konečne.

„Prečo? Pumpkin sa ti nepáči?“ ticho zatiahne.

„Je to krásne meno,“ prisvedčím.

„Hana,“ odpovie po chvíli ticha. Hana. To meno mi k nej vôbec neseďí. Hana... nie, ona je proste Pumpkin.

„Pumpkin znie lepšie,“ skonštatujem veselo.

*

Položím fotku späť na pôvodné miesto obkolesené prachom. Dni s Pumpkin boli skvelé, a napriek všetkým problémom ju mám rád. No teraz niekam zmizla. Neviem čo robiť. Mal by som ju nechať žiť znovu svoj život, ale... je to správne? Snáď áno. Jednoducho musím rešpektovať jej rozhodnutie. Ale čo ak nechcem? Ach Pumpkin, pomotala si mi hlavu. Máš v sebe toľko záhad, toľko vecí, čo o tebe túžim vedieť a skôr ako stihnem zistiť aspoň maličkosť, jednoducho odídeš. *Nehľadaj ma*. Posledné čo teraz chcem, je poslúchnuť tvoju zbožnú prosbu. Nie Pumpkin, musím ťa ísť hľadať, nie je možné len tak ťa vyškrtnúť zo života, si príliš dobrá priateľka.

Zvláštne, aká mi je blízka. A pri tom to nie je láska. Je to... zvláštny druh priateľstva založený na neznalosti. Teda mojej neznalosti. Ona o mne vie všetko. Nemám tajomstvá. Neviem nič tajiť, zahovárať, nič... Nie je to tá najlepšia vlastnosť, aspoň nie pre mňa. Ale dosť hlúpostí. Musím ju ísť hľadať. Lenže kde začať... Kam si mi zmizla Pumpkin?

2. kapitola

Linda

Z prednášky odchádzam medzi poslednými. Viem, že profesor vždy kútikom oka pozoruje, kto odchádza prvý, a kto, naopak, posledný. Doteraz som nezistila, či má táto jeho súkromná štatistika nejaký dopad na výsledky skúšok, či už pozitívny alebo nie, ale istota je istota. Na schodisku, vedúcom na slobodu spojenú s víkendom, je opäť raz priveľa ľudí. Všetci sa tlačia, strkajú a ja ako vždy mám strach o peňaženku a mobil. V takejto tlačnici by som si sotva všimla šikovného zlodeja. V sprievode sácania, dupotu stovák nôh a mnohých rozhovorov, vzájomne sa prekríkujúcich spolužiakov ale aj profesorov, sa dostávam konečne von. Napriek tomu, že som vychádzala v poslednej vlne utekajúcich, ujde sa mi ešte zopár strkancov a, ak som počula správne, aj hanlivých označení, keď zastavím kúsok pred dverami budovy.

Ticho pozorujem, ako sa ľudia rozpráchnu do všemožných smerov a postupne sa ponáhľajú, hlavne k svojim autám na veľkom univerzitnom parkovisku. Strkanie a hanlivé slová sa presunú práve tam. Ja len ticho stojím a pozorujem všetok ten pohyb, chaos, ktorý vládne po každej prednáške. Parkovisko sa vyprázdňuje a ja len stojím a pozerám. Nemám auto ani vodičák. Vlastne sama neviem prečo, jednoducho sa na to necítim. Riadiť auto je priveľká zodpovednosť, a hoci som si istá, že skúšky by som zvládla, poznám svoje koordinačné schopnosti a viem, že v praxi poznatky využívať neviem. Mrknem na hodinky na zápästí a okamžite sa rozbehnem cez prechod

na druhú stranu cesty. Autobus, ktorý som zazrela prichádzať je naozaj môj. Našťastie zastávka je len kúsok za prechodom a tak sa pár veľkými krokmi dostávam až ku nej.

Cesta autobusom až ku intráku trvá necelých dvanásť minút. Nie je to ďaleko, no na pešiu chôdzu priveľa, hlavne ak sa ponáhľate na víkend domov. Už sa celkom teším na rodičov, na Rexa, na brata... vždy je to fajn, keď konečne prídem domov po týždni plnom učenia.

Autobus zastane a ja spolu so skupinou študentov vystúpim neďaleko internátu. Ulica je plná ľudí, všetci sa niekam ponáhľajú a ja vlastne tiež. Už chcem byť doma, v teple rodinného krbu a maminho obeda. Intráková strava zložená zo sáčkových polievok nie je to najlepšie, čo som kedy zažila. Vchádzam do nenápadnej budovy, ktorá sa na dlho stala mojim druhým domovom. Moja, teda naša, izba je na druhom poschodí, takže vystúpiť hore nie je až taký problém, aj keď tu občas naozaj chýba výťah. Už na schodoch stretávam spolužiakov, známych aj menej známych, staršiu pani, ktorá je možno zamestnankyňa tohto zverinca, ale osobu, ktorú by som najväčšmi chcela stretnúť, nestretávam za celý čas. Pred dverami zostanem a započúvam sa s uchom pevne pritísnutým na drevo. Nič. Ani jediný zvuk nevychádza z našej izby. Možno číta...

Opatrne pootvorím dvere a nazriem cez škáru dnu. Izba je prázdna. O takomto čase to tu nebýva opustené. Otvorím dvere dokorán a poobzerám sa po miestnosti. Na svojej posteli nie je. Možno sa len niekde zašila preto zakričím do priestoru: „Čau,“ veď predsa môže byť v kúpeľni.

Naša izba je jedna veľká miestnosť s dvoma posteľami a veľkými skriňami pre oblečenie a tajomstvá, o ktorých sa nikto nemá dozvedieť. Ja spávam na posteli za dverami. Cítim sa tam bezpečne, je to taký môj malý kúsok sveta.

A hlavne budem to posledné, čo uvidí prípadný vrah, lupič alebo iné zviera, keď vbehne do našej izby. Druhá posteľ patrí mojej spolubývajúcej. Je to správna baba, hoci trochu svojská. Kúpeľňa je našťastie len a len naša, preto sa nemusíme deliť s ostatnými o súkromie. Tento fakt výrazne prispel môjmu rozhodovaniu pri výbere školy. Hlavne vďaka vzdialenosti je pohodlné bývanie nutnosťou, ktorej sa vzdať nemienim.

Batoh hodím na posteľ a natiahnem sa vedľa neho, mám ešte päť minút k dobru, môžem si to dovoliť. Zrak mi padne na obálku na druhej posteli. Žeby jej nejaký dobrodinec priniesol poštu? Mojej spolubývajúcej predsa nechodí pošta... Okamžite ma premôže zvedavosť a siahnem po nej. Na obálke je napísané len moje meno. Rukopis mi je známy, písala to Pumpkin.

Drahá Linda, keďže sa poznáme už celé tri roky, cítim povinnosť sa rozlúčiť a ty určite vieš, že toto je jediný prijateľný spôsob. Nehľadaj ma, prosím, budem v poriadku. S láskou Pumpkin.

Pumpkin odišla. Neprekvapuje ma to. Dovolím si povedať, že patríam k jej najbližším a preto ju poznám možno pridobre. I keď mi nikdy ani len nežišlo na um, že by mohla chcieť len tak zmiznúť. Možno to bola otázka času... kto vie. V Pumpkin som sa nikdy nevyznala. Je mi to vlastne ľúto, mám ju rada. Doteraz si presne pamätám ako vyzerala, keď prišla. Na jej ryšavé vlasy sa jednoducho zabudnúť nedá. Pumpkin je naozaj výstižná prezývka.

*

Konečne som sa s dvoma veľkými kuframi prebojovala do izby. Nájst' ju, teda internát, mi trvalo vyše hodinu. Môj orientačný zmysel je na bode mrazu.